

- 4) Czy jest sprzeczne z wymienionymi przepisami dyrektywy i jej celami uregulowanie krajowe takie jak art. 129 ustawy o hipotece w brzmieniu nadanym ustawą 1/2013, który jako jedyny skuteczny środek ochrony praw konsumentów usankcjonowanych w dyrektywie i w odniesieniu do pozasądowych postępowań egzekucyjnych dotyczących wierzytelności zabezpieczonych hipoteką przewiduje zwykłe uprawnienie notariusza do pouczenia o istnieniu nieuczciwych warunków umownych; lub możliwość, że dłużnik będący konsumentem, przeciwko któremu prowadzona jest egzekucja pozasądowa, założy sprawę w odrębnym postępowaniu sądowym zanim notariusz przyzna nieruchomości, z której była prowadzona egzekucja?
- 5) Czy jest sprzeczne z wymienionymi przepisami dyrektywy i jej celami uregulowanie krajowe takie jak art. 129 ustawy o hipotece w brzmieniu nadanym ustawą 1/2000 z dnia 8 stycznia 2000 r. i art. 234-236-0 rozporządzenia w sprawie hipoteki w brzmieniu nadanym dekretem królewskim 290/1992, które ustanawia pozasądowe postępowanie egzekucyjne w odniesieniu do kredytów hipotecznych zawartych między przedsiębiorcami a konsumentami, w którym nie istnieje jakakolwiek możliwość badania przez sąd z urzędu nieuczciwych warunków umownych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. L 95, s. 29)

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 września 2015 r. w sprawie T-784/14, Komisja/Rumunia, wniesione w dniu 16 listopada 2015 r. przez Rumunię

(Sprawa C-599/15 P)

(2016/C 038/46)

Język postępowania: rumuński

Strony

Wnoszący odwołanie: Rumunia (przedstawiciele: R.H. Radu, A. Buzoianu, E. Gane i M. Chicux, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja

Żądania wnoszącego odwołanie

— I. Stwierdzenie dopuszczalności odwołania, uchylenie w całości postanowienia w sprawie T-784/14 i ponowne rozpoznanie sprawy T-784/14 poprzez uwzględnienie skargi o stwierdzenie nieważności i stwierdzenie nieważności pisma BUDG/B/03MV D (2014) 3079038 z dnia 19 września 2014 r.

lub

stwierdzenie dopuszczalności odwołania, uchylenie w całości postanowienia w sprawie T-784/14, przekazanie sprawy T-784/14 do ponownego rozpoznania przez Sąd, aby w nowym wyroku uwzględnił skargę o stwierdzenie nieważności i stwierdził nieważność pisma BUDG/B/03MV D (2014) 3079038 z dnia 19 września 2014 r.

— II. Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy: uchybienia proceduralne przed Sądem na niekorzyść państwa rumuńskiego

Rumunia podnosi, że postanowienie zostało wydane z naruszeniem art. 130 ust. 7 w związku z ust. 8 regulaminu postępowania przed Sądem.

Sąd nie rozpatrzył kwestii, czy rozstrzygnięcie zarzutu niedopuszczalności należy połączyć z rozstrzygnięciem w sprawie głównej, i nie uzasadnił jej odpowiednio.

Chociaż Sąd nie uznał za uzasadnione, by połączyć rozstrzygnięcie zarzutu niedopuszczalności z rozstrzygnięciem w sprawie głównej, określił ramy prawne obowiązku zapłaty, któremu podlega Rumunia w zakresie uregulowanym w decyzji 2007/436/EG, Euratom⁽¹⁾ i rozporządzeniu nr 1150/2000⁽²⁾, przy czym stwierdził, że państwo rumuńskie zgodnie z tymi przepisami jest zobowiązane do ustalenia i zapłaty kwoty 14 883,79 EUR jako tradycyjnych zasobów własnych.

Poprzez rozpatrzenie charakteru i zasadności obowiązku zapłaty Sąd rozpoznał sprawę co do istoty i tym samym postąpił wbrew swej decyzji o rozpoznaniu wyłącznie zarzutu niedopuszczalności.

2. Zarzut drugi: naruszenie prawa Unii przez Sąd

Rumunia uważa, że Sąd błędnie zakwalifikował charakter obowiązków wynikających z pisma BUDG/B/03MV D (2014) 3079038 z dnia 19 września 2014 r. i w ten sposób dopuścił się błędu prawnego, który wpłynął na przeprowadzoną przezeń analizę w odniesieniu do (i) oceny uprawnień Komisji i (ii) charakteru zaskarżonego pisma.

Posiłkowo Rumunia uważa, że Sąd naruszył prawo Unii i orzecznictwo Trybunału, stwierdzając, że obowiązkiem państw członkowskich jest ustalenie, czy występuje strata tradycyjnych zasobów własnych, i że istnieje obowiązek zapłaty takich zasobów.

Ponadto Rumunia kwestionuje zastosowanie mechanizmu zapłaty warunkowej w niniejszej sprawie i w konsekwencji związane z tym rozważania Sądu.

⁽¹⁾ Decyzja Rady z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 163, s. 17).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 17 listopada 2015 r. – J. N., druga strona postępowania: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-601/15)

(2016/C 038/47)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: J. N.

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 8 ust. 3 lit. e) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. L 180) jest zgodny z art. 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2007, C 303/01):

(1) w sytuacji gdy obywatel państwa trzeciego został zatrzymany na podstawie art. 8 ust. 3 lit. e) tej dyrektywy, a na podstawie art. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 180) przysługuje mu prawo do pozostania w państwie członkowskim dopóki w przedmiocie jego wniosku o udzielenie azylu nie zostanie wydana decyzja pierwszej instancji; oraz